

Arrest

nr. 269 061 van 25 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 september 2021 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 juli 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 februari 2016 machtigt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de verzoekende partij tot een voorlopig verblijf dat werd verlengd tot 9 maart 2019.

1.3. Op 23 november 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 6 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. gegrond wordt verklaard. De verzoekende partij wordt gemachtigd tot een voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 11 maart 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van haar machtiging tot voorlopig verblijf conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 3 april 2020 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.7. Op 7 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.8. Bij arrest nr. 244 564 van 23 november 2020 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.7.

1.9. Op 19 augustus 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.10. Op 27 september 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.9. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 19.08.2021 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 11.03.2020 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 19.08.2021 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 21.09.2021 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals

vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Echter het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlagen) bevat eveneens medische elementen die niet eerder werden aangehaald door betrokkene :

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 21.09.2021 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat deze ziekte een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd dooreen medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019).

Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon."

1.11. Op 27 september 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Betreffende de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

3.1.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: het KB van 17 mei 2007), van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij ook het rechtzekerheidsbeginsel geschonden acht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

*“De Staatssecretaris voor asiel en migratie meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoeker d.d. 19.08.2021 artikel 9 ter, onontvankelijk is.
(...)”*

Dat integendeel tot wat door verwerende partij werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd.

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 19.08.2021. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard.

Verzoeker wenst dan ook de volgende opmerkingen te maken:

1) Aangaande de gezondheidstoestand van verzoeker

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 19.08.2021. Daarbij voegde hij verschillende medische attesten opgesteld door de behandelende geneesheer.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom verwerende partij zich in haar beslissing beperkt tot het vergelijken van de medische attesten m.b.t. de aanvraag tot verlenging van zijn tijdelijk verblijf dd. 11.03.2020 en verkeerdelijk stelt dat het om dezelfde pathologie zou gaan en er zodoende helemaal geen onderzoek gevoerd wordt. I.t.t. wat verwerende partij vermeldt ging de vermelde aanvraag dd. 11.03.2021 niet omtrent een aanvraag tot machtiging, doch wel om een aanvraag tot verlenging van zijn tijdelijk verblijf.

Er kan geen twijfel bestaan over het feit dat verzoeker lijdt aan aandoeningen die een reëel risico inhouden voor zijn fysieke integriteit! Hij is immobiel, hij wordt bijgestaan door vrienden die hem verzorgen en hem de steun geven die hij nodig heeft.

Dat de stelling van verwerende partij wel héél kort door de bocht is Dat de aandoening waar men naar verwijst sinds 2020 alleen maar verergerd is.

Hij is heden opnieuw gehospitaliseerd omwille van nieuwe CVA. Haar behandelende arts stelt wel degelijk dat de aandoeningen van verzoeker, dewelke door de arts-attaché als niet actief worden beschouwd, wel degelijk actief zijn en wel degelijk in overweging dienen genomen te worden bij het nemen van de beslissing.

Dit blijkt ook uit alle attesten die zich reeds in het administratief dossier van verzoeker bevinden.

Dat verwerende partij nalaat de medische attesten in zijn geheel te bekijken en de actuele aandoeningen niet onderzoekt en dit onvoldoende is om te kunnen stellen dat de aandoeningen van verzoeker met of zonder behandeling geen gevaar meer zouden inhouden voor zijn leven.

In het verleden werd zijn problematiek reeds ernstig genoeg bevonden om een ontvankelijkheidsbeslissing te nemen en hem zelfs een (tijdelijk) verblijf toe te staan.

Bovendien stelt de behandelende arts dat zijn aandoeningen wel degelijk ernstig genoeg zijn die een behandeling in België kunnen rechtvaardigen en dat een reëel risico inhoudt op zijn leven of zijn fysieke integriteit.

Ook dient er na te gaan of terugkeer voor verzoeker, met zijn medische problematiek, geen mensonterende behandeling/situatie met zich mee brengt/veroorzaakt.

De behandelende geneesheer acht immers regelmatige opvolging nog steeds absoluut noodzakelijk. Hij stelt in het medisch getuigschrift dat de stopzetting van de behandeling van verzoeker nefaste gevolgen zal hebben voor de gezondheidstoestand van verzoeker en zelfs de dood tot gevolg zal hebben. Zijn

toestand is allesbehalve stabiel. Hij is opnieuw gehospitaliseerd wegens nieuwe CVA. Zijn behandelende arts bevestigt dat zijn toestand ernstig is.

Ook zijn nieuwe aandoeningen zijn volgens zijn behandelende arts wel degelijk actief. Het dossier diende dan ook ten gronde behandeld te worden:

"Biefar ospasme is wel degelijk nog een actief probleem.

Er is wel degelijk sprake van een progressief dementieel beeld (met afwijkend biomerkerprofiel zvat wijst op een neurodegeneratieve aandoening. "

Dat men het dossier van verzoeker dan ook met een grove onzorgvuldigheid heeft behandeld. Men dient niet enkel de toenmalige pathologie te bekijken, doch men dient de medische pathologie in zijn geheel te onderzoeken. Het feit dat hij bijkomende medische aandoeningen heeft, is een verergering van zijn toestand.

Hoe kan een aandoening waarbij men in het beste geval, slechts onder de juiste medische omstandigheden kan spreken over een stabilisatie van de symptomen en men spreekt over een levenslange behandeling, geen reëel risico inhouden voor iemands leven of fysieke integriteit. Dat dit minstens grondig onderzocht moet worden !!!

Hoe kan de arts-attaché ervan uitgaan dat de aandoeningen van verzoeker geen gevaar meer zouden inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit?!

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Verzoeker is immobiel. Hij kan zich niet voortbewegen zonder hulpmiddelen of bijstand. Hoe kan dit geen gevaar inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit? In België wordt hij bijgestaan door zijn vrienden om hem naar zijn doktersafspraken te brengen en om ervoor te zorgen dat zijn situatie zo goed mogelijk onder controle blijft.

Bovendien krijgen zijn behandelende artsen zijn toestand niet stabiel wegens nieuwe CVA, waarvoor hij opnieuw werd gehospitaliseerd.

De medische attesten die verzoeker voegde, stellen zeer duidelijk dat verzoeker nood heeft aan specialistische opvolging. Hij wordt tot op heden nog opgevolgd door Dienst Neurologie in ZNA.

Dat het dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij om te stellen "dat het dezelfde pathologie" is en zonder enig onderzoek te stellen dat de aandoeningen van verzoeker geen bedreiging inhouden voor zijn leven of dat hij geen risico zou lopen om in een mensonterende situatie terecht te komen of dit geen risico is indien men deze in zijn geheel bekijkt.

Men mag er immers van uitgaan dat het hier gaat over aandoeningen die nauwgezette zorg en opvolging vereisen. Dit wordt ook bevestigd door de behandelende geneesheer.

Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheer de ernst van de aandoening anders inschat dan de arts-attaché en dat dit te wijten is aan de onzorgvuldigheid van de arts-attaché. Dat dit tevens te wijten is aan het feit dat de behandelende geneesheer verzoeker wel heeft kunnen en willen onderzoeken en de arts-attaché zich beperkt heeft tot een vergelijking van documenten en daarbij een aantal gegevens over het hoofd heeft gezien(cfr supra).

Hieruit blijkt dat de arts-attaché tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien deze het dossier en/of verzoeker grondig zou onderzocht hebben!

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Dat de arts-attaché, nogmaals, getracht heeft om zich gemakkelijk van af te maken door een foute verwijzing te hanteren en dit zonder een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek uit te voeren in het dossier van verzoeker!

Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om de medische toestand van verzoeker echt te kunnen inschatten. Verzoeker hoopte dat de arts-attaché zijn aanvraag minstens zou onderzoeken om over de medische toestand een correct oordeel te kunnen vellen. Hij heeft reeds in het verleden een ontvankelijkheidsbeslissing ontvangen.

Hij lijdt nog altijd aan deze ernstige aandoening, die aanzienlijk verergerd is, zelfs levensbedreigend, indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is! Verzoeker kan op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening houdt met alle door hem aangehaalde elementen of waarom men ze zelfs niet weerlegt?!

Indien verwerende partij dit gedaan had, hadden zij de nodige informatie kunnen afleiden uit de bijlagen en zou men tot dezelfde conclusie gekomen zijn als de behandelende geneesheer, namelijk dat verzoeker ernstig ziek is en dat de enige oplossing recht op verblijf is voor hem.

Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk blijkt dat deze genomen is om een beslissing tot onontvankelijkheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen.

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1.

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch dossier met de nodige zorg en aandacht hadden nagelezen en het volledige dossier of verzoeker met de nodige zorg onderzocht hadden.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch dossier grondig te analyseren en niet of slechts heel oppervlakkig heeft bekeken.

Dient men er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoeker conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Indien men de medische getuigschriften en het administratief dossier van verzoeker in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is om actuele nood van de aandoeningen van verzoeker te bepalen. Indien men de actuele situatie echt wil beoordelen dient men rekening te houden met alle aandoeningen, alle vereiste medicatie en behandelingen. Om onzorgvuldigheid uit te sluiten is het raadzaam dat verzoeker uiteraard onderzocht zou worden, hetgeen men ook hier nalaat.

Dat het duidelijk mag blijken dat de arts-attaché geen rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoeker bij het nemen van zijn beslissing.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Men dient rekening te houden met de volledige inhoud van de medische certificaten en de aandoening in zijn geheel te onderzoeken en het feit of deze al dan niet een reëel risico kunnen inhouden voor zijn fysieke integriteit!

Dat het gebrek hieraan dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Dat men rekening dient te houden met ALLE elementen in het dossier en het geheel van elementen. Het feit dat men dit niet doet, is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zich beperken tot de stelling dat de pathologie dezelfde is en geen nieuw element wordt aangebracht is fout en houdt niet de minste rekening met de verklaringen van de behandelende geneesheer en de medische attesten. Waarom wordt dit niet grondig nagekeken en laat men na te onderzoeken of deze aandoeningen geen reëel en actueel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ??

Verzoeker heeft ernstige aandoeningen en heeft hiervoor absolute nood aan medicatie en verdere behandelingen hier! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren en de aanvraag niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat dit alles onredelijk en onzorgvuldig is.

2) Aangaande de situatie in De Verenigde Staten

Verzoeker is een vreemdeling die aan een ernstige aandoening lijdt en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, m.n. de Verenigde Staten.

Verzoeker is een risico-patiënt, die rust en stabiliteit nodig heeft. Bovendien is er in de Verenigde Staten geen vrije toegang tot de ziektezorg. Hiervoor dienen, op de privémarkt, verzekeringen afgesloten te worden, waardoor dit voor verzoeker onbetaalbaar zal worden, zeker gezien hij niet in staat is om te werken.

Het is bovendien duidelijk dat verzoeker behandeld moet worden voor zijn aandoeningen, hoe zou dit daar kunnen als er slechts een beperkte gezondheidsvoorziening publiek voorhanden is?! De gezondheidszorg in de Verenigde Staten is, zonder verzekering, onbetaalbaar, en net omwille van de gezondheidstoestand en pathologie van verzoeker zal een gezondheidsverzekering voor hem dan ook onbetaalbaar zijn.

Hij zal met zijn aandoening een vlucht naar de Verenigde Staten ook niet overleven. De druk zal te hoog zijn met overlijden als mogelijk gevolg.

Het is dan ook onmogelijk voor verzoeker om de levensnoodzakelijke behandeling te krijgen in de Verenigde Staten.

Dat dit dan ook onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/11 van uw Raad:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Uw Raad heeft zich reeds duidelijk uitgesproken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een

vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. " Dat hier geen van beiden onderzocht werd. Dat men de actuele beschikbaarheid van alle medicatie en behandelingen, waar verzoeker nood aan heeft, moet onderzoeken en onomstotelijk moet kunnen worden vastgesteld dat verzoeker in haar land van herkomst niet terecht zou komen in een levensbedreigende en/of mensonterende situatie

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker niet onderzocht werd en wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende: "The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law."

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

""Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, zij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die zij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is. Deze aanvraag werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Het feit dat de arts-attaché evenzeer de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, rekening houdende met alle medische gegevens en de actuele medische toestand, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Zelfs indien de aandoeningen van verzoeker niet levensbedreigend zouden zijn, dient verwerende partij te onderzoeken of verzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in de Verenigde Staten! Men dient het dossier gegrond te verklaren zodat de volledige medische situatie van verzoeker kan onderzocht worden.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Hij kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst, aangezien er daar niemand meer is die voor hem kan zorgen! Het is absoluut noodzakelijk dat verzoeker correct begeleid en behandeld wordt.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er eerder op gericht is om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren dan deze correct te behandelen.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers op geen enkele manier dat men met alle elementen rekening heeft gehouden! Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat er zelfs geen enkel intentie was om de medische toestand correct vast te stellen en/of te laten behandelen.

Indien men de medische getuigschriften in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is, die bewijst dat de aandoening van verzoeker levensbedreigend en/of mensonterend is. Indien men de actuele situatie echt wil beoordelen dient men rekening te houden met alle elementen, hetgeen men ook hier nalaat.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel."

3.1.2. De in de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bepalingen van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat de formele motiveringsplicht impliceert dat de motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Wel kan worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat zij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt verduidelijkt dat de beslissing zowel gebaseerd is op artikel 9ter, §3, 5° als artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet daar het bij de aanvraag voorgelegde medische getuigschrift en bijlagen ook medische elementen bevatten die niet eerder door de verzoekende partij werden aangehaald. Ook de feitelijke overwegingen worden voorts weergegeven. Zo wordt er enerzijds, in het licht van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat op 11 maart 2020 een aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9ter werd ingediend, dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag van 19 augustus 2021 en in de bijgevoegde medische attesten, bevestigd door de arts op 21 september 2021 (bijgevoegd in gesloten omslag), eveneens werden ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf, dat indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, de gemachtigde de aanvraag dient onontvankelijk te verklaren. Anderzijds, in het licht van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet,

wordt in de eerste bestreden beslissing gesteld dat uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 21 september 2021 (bijgevoegd in gesloten omslag) kennelijk niet blijkt dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen, werd – in gesloten omslag – samen met de eerste bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Het maakt dan ook integraal deel uit van de motivering van de eerste bestreden beslissing. De motivering in het advies moet dus eveneens voldoen aan de motiveringsplicht die op de bestuurshandelingen rust.

Het advies luidt als volgt:

“Art 9ter §3,4° én §3,5°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19-08-2021.

Aangeleverde informatie:

- SMG d.d.16-07-2021 van Dr. Gutfreund, huisarts, met de volgende informatie:
 - o Gekend met CVA met hemibeeld, avasculaire necrose van de heup, problemen met stappen amyloïde angiopathie
 - o Medicatie: Clopidogrel, Perindopril, Indapamide, Iopidine druppels
- Raadpleging cardiologie 27-02-2020: geen majeure afwijking, alleen de gekende beperkingen van het CVA, opvolgen bloeddruk
- Cardiologie 13-03-2020: controle bloeddruk, oedemen voeten, stase door beperkte mobiliteit, rolstoelgebonden
- Neurologie 04-06-2020: gekend met sequelen CVA, witte stoflijden en amyloïde angiopathie: geen specifieke opmerkingen
- Hospitalisatie oogheelkunde augustus 2020 wegens cornea ulcus, contactlens gerelateerd Neurologie 16-10-2020: preoperatief advies op vraag van broer-arts in kader van ingreep op het oog: geen tegenindicatie voor ingreep
- Orthopedie opname november 2020 wegens pertrochantere femur hals fractuur: girdlestone ingreep Neurologie 03-12-2020: geen medische afwijkingen, alleen subjectieve opmerkingen in kader van sluiten van de ogen (actief versus blefarospasmen niet geobjectiveerd)
- Neurologie 19-02-2021: verdere observatie
- Neurologie 07-05-2021 : botox met goed resultaat in kader van blefarospasmen Neurologie 15-06-2021
- Opname neurologie mei 2021 voor lumbaalpunctie: differentieel diagnose neurodegeneratief proces?
- SMG d.d. 04-02-2021 van Dr. Gutfreund, huisarts met als informatie:
 - o Diagnose van CVA, amyloïde angiopathie, ooglidapraxie waardoor functioneel blind, avasculaire necrose van de heup met fractuur
 - o Medicatie: Clopidogrel, Cyclosporine, Perindopril
- Neurologie 03-12-2020 dubbel
- Dubbel opname november
Spoedopname verslag na val: fractuur heup
- Dubbel neurologie 16-10-2020
- Dubbel hospitalisatie augustus 2020
- Spoedopname 19-08-2020 voor oogproblematiek

Vooreerst vraagt U me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 11-03-2020 en 19-08-2021 te vergelijken (Artikel 9ter §3 - 5°). Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 19-08-2021 een SMG voor opgesteld door Dr. Gutfreund op 16-07-2021 en 04-02-2021. Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de diagnose van CVA met sequelen en amyloïde angiopathie en de respectievelijke behandeling en opvolging van betrokkene ongewijzigd zijn t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 11-03-2020.

Het voorgelegde SMG bevestigt dus tot zover de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.

Evenwel het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlage/aanvullingen) bevat eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen nl.:

- *Een oogaandoening namelijk ulcus door contactlens waarvan in de recente verslagen geen opvolging meer beschikbaar is, we besluiten dat het probleem met de in augustus 2020 doorgevoerde therapie opgelost is*
- *Een blefarospasme, (niet kunnen openen van de oogleden) behandeld met Botox, niet weerhouden op het recente SMG en geen opvolging in de latere verslagen van neurologie. Wordt niet als actieve pathologie weerhouden. De objectiviteit van de aandoening wordt ook in vraag gesteld*
- *Een fractuur van de femurhals met een grindlestone ingreep zonder opvolging. We besluiten door het gebrek aan rapportering en het niet vermelden in latere verslagen van andere specialisten dat de ingreep voorspoedig verlopen is*
- *Een onderzoek naar mogelijke dementie die niet bevestigd wordt*

Geen van deze aandoeningen worden als actief en verder op te volgen weerhouden.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 - 4°).

Er zijn geen medische contra-indicaties om te reizen."

Bij lezing van de eerste bestreden beslissing en het medisch advies blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.1.3. Waar de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel

geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.4. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De eerste bestreden beslissing maakt enerzijds toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet; anderzijds maakt de eerste bestreden beslissing toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, dat op zich verwijst naar artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1.

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1 (...)

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).

§ 8 (...)."

3.1.5. Uit artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag, die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet

werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

De bewoordingen van voormeld artikel zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen dezelfde zijn. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingediend, laat staan dat ze zouden worden ingediend als een verdoken beroep tegen eerder genomen beslissingen.

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt voorts ook dat de beoordeling van het in artikel 9ter, §1 vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld (artikel 9ter, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet) en dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen (artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet).

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag. Het is de verzoekende partij dan ook toegelaten om de onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de verwerende partij genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

3.1.6. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet dienstig kan betogen dat zij niet begrijpt waarom de verwerende partij zich in haar beslissing beperkt tot het vergelijken van de medische attesten met betrekking tot de aanvraag tot verlenging van haar tijdelijk verblijf van 11 maart 2020 en verkeerdelijk wordt gesteld dat het om dezelfde pathologie zou gaan en zodoende helemaal geen onderzoek gevoerd wordt, nu uit de eerste bestreden beslissing en het medisch advies van 21 september 2021, duidelijk blijkt dat de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij erkennen dat de medische stukken gevoegd bij de aanvraag van 19 augustus 2021 naast de elementen die reeds werden ingeroepen in een eerdere aanvraag ook elementen bevatten die niet eerder werden ingeroepen door de verzoekende partij.

In zoverre zij niet begrijpt waarom de verwerende partij zich beperkt tot een vergelijking van medische attesten betreffende de pathologie (diagnose van CVA met sequelen en amyloïde angiopathie en behandeling en opvolging) waarvan aldus gesteld wordt dat het gaat om elementen die reeds werden ingeroepen in een andere aanvraag om machtiging tot verblijf, en meent dat verkeerdelijk gesteld wordt dat het om dezelfde pathologie zou gaan en zodoende helemaal geen onderzoek wordt gevoerd, verwijst de Raad naar wat hieromtrent gesteld wordt in punt 3.1.8.

Waar zij meent dat de verwerende partij verkeerdelijk vermeldt dat de aanvraag van 11 maart 2021 (lees: 2020) ging om een aanvraag tot machtiging nu het een aanvraag tot verlenging van haar tijdelijk verblijf betrof, kan de Raad enkel vaststellen dat een aanvraag tot verlenging eveneens een aanvraag betreft om, opnieuw of langer, gemachtigd te worden tot een verblijf in het Rijk. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan welk belang zij heeft bij haar kritiek dat de eerste bestreden beslissing niet specifiek vermeldt dat de aanvraag van 11 maart 2020 een aanvraag tot verlenging van een machtiging betreft.

3.1.7. Waar de verzoekende partij stelt dat er geen twijfel over kan bestaan dat zij lijdt aan aandoeningen die een reëel risico inhouden voor haar fysieke integriteit, dat zij immobiel is en bijgestaan wordt door vrienden die haar verzorgen en haar de steun geven die zij nodig heeft, stelt de Raad vast dat uit door haar voorgelegde medische attesten naar aanleiding van de aanvraag van 11 maart 2020 blijkt, zoals door de ambtenaar-geneesheer wordt gesteld in het medisch advies van 3 april

2020, dat het op ogenblik gaat om “(...) een man van heden 66 jaar afkomstig uit de USA”, met “multiple domein non-anamnestic VCI, laatste CVA november 2018, gekende gangproblematiek met bijkomend a-vasculaire necrose van de heupkop, er werd nog geen ingreep gepland, spraakstoornissen in kader van ischemie linker hemisfeer, witte stoflijden in kader van vermoeden van amyloid angiopathie”, die “zelfstandig (woont) met evenwel hulp van derden (mantelzorgers, vrienden) en krijgt dagelijks verpleging en begeleiding thuis.” en waarbij er sprake is van “Een cardiologisch consult in kader van oedemen van de onderste ledematen toonde geen cardiologische afwijkingen” en betreffende deze oedemen wordt vermeld dat deze “vermoedelijk te wijten aan de immobiliteit”. Betreffende de gangproblemen werd nog gesteld dat deze “stabiel (zijn) gebleven en worden gecatalogeerd als higher level gait disorder (gangstoornissen zonder duidelijke neurologische onderliggende pathologie), post CVA en orthopedische problematiek.” Aldus blijkt dat het feit dat zij immobiel is en bijgestaan wordt door vrienden die haar verzorgen en haar de steun geven die zij nodig heeft, elementen zijn die reeds in overweging werden genomen naar aanleiding van de aanvraag van 11 maart 2020.

De aanvraag van 19 augustus 2021 in zoverre gegrond op voormelde pathologie werd met de eerste bestreden beslissing onontvankelijk verklaard omwille van het feit aldus dat deze elementen reeds werden ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf. Het feit dat de aanvraag, betreffende voornoemde pathologie, onontvankelijk is, brengt noodzakelijkerwijs met zich mee dat de verwerende partij de gegrondheid ervan niet dient te beoordelen. Immers, nu zij de aanvraag onontvankelijk verklaart omdat de ingeroepen elementen betreffende de voormelde pathologie en de hiervoor benodigde zorgen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen steun vindt in het administratief dossier en door de verzoekende partij niet wordt weerlegd, dringt een onderzoek naar de gegrondheid zich niet meer op. Betreffende voormelde pathologie diende de verwerende partij dan ook niet opnieuw te onderzoeken of deze aandoening een reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit, daar dit onderzoek al werd uitgevoerd op 3 april 2020 door de ambtenaar-geneesheer, hierin gevolgd door de verwerende partij op 7 april 2020.

3.1.8. Voorts betoogt de verzoekende partij hieromtrent dat de stelling van de verwerende partij wel heel kort door de bocht is daar haar aandoening, waar men verwijst naar 2020, alleen maar verergerd is, dat zij heden opnieuw gehospitaliseerd is omwille van nieuwe CVA. De Raad wijst er vooreerst op dat uit de door de verzoekende partij bij haar aanvraag van 19 augustus 2020 voorgelegde medische stukken, die worden opgesomd in het medisch advies van 21 september 2021, niet blijkt dat zij na de vorige aanvraag van 11 maart 2020 nog gehospitaliseerd werd omwille van nieuwe CVA, minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet wanneer dit precies gebeurde, noch uit welk medisch attest dit zou blijken. Indien zij wil aangeven dat zij op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift opnieuw gehospitaliseerd werd omwille van nieuwe CVA en dit blijkt uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken van de behandelende arts, meer bepaald een e-mail van 28 oktober 2021, kan de Raad enkel vaststellen dat deze nieuwe opname omwille van nieuw CVA dateert van na de bestreden beslissing, zodat de ambtenaar-geneesheer er hoe dan ook geen rekening mee kon houden bij het beoordelen van de aandoeningen en het vergelijken van de medische elementen.

De verzoekende partij verduidelijkt voorts niet wat de verslechtering van haar medische aandoening sinds 2020 inhoudt of uit welke stukken die voorlagen op het ogenblik van het opstellen van het medisch advies deze verslechtering blijkt. In zoverre zij wenst te wijzen op de oogaandoening, het blefarospasme, de fractuur van femurhals met een grindlestone ingreep en een onderzoek naar dementie, stelt de Raad vast dat deze elementen niet werden beschouwd als elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag, doch wel als elementen die nog niet eerder werden ingeroepen, waarna de ambtenaar-geneesheer dit in de nieuwe aanvraag ingeroepen risico beoordeelt en stelt dat geen van deze aandoeningen als actief en verder op te volgen worden weerhouden, dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst .

Waar de verzoekende partij hieromtrent nog betoogt dat haar behandelende arts stelt dat haar aandoeningen wel degelijk actief zijn en wel degelijk in overweging dienen te worden genomen, verduidelijkt zij vooreerst niet omtrent welke aandoeningen haar arts stelt dat deze wel degelijk nog actief zijn en uit welke stukken dit zou blijken. Voorts stelt de Raad vast dat bij nazicht van de bij de aanvraag voorgelegde stukken niet kan blijken dat de ambtenaar-geneesheer foutief of kennelijk onredelijk heeft gesteld “Een oogaandoening namelijk ulcus door contactlens waarvan in de recente verslagen geen opvolging meer beschikbaar is, we besluiten dat het probleem met de in augustus 2020

doorgevoerde therapie opgelost is. Een blefarospasme, (niet kunnen openen van de oogleden) behandeld met Botox, niet weerhouden op het recente SMG en geen opvolging in de latere verslagen van neurologie. Wordt niet als actieve pathologie weerhouden. De objectiviteit van de aandoening wordt ook in vraag gesteld Een fractuur van de femurhals met een grindiestone ingreep zonder opvolging. We besluiten door het gebrek aan rapportering en het niet vermelden in latere verslagen van andere specialisten dat de ingreep voorspoedig verlopen is. Een onderzoek naar mogelijke dementie die niet bevestigd wordt”, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. In zoverre het nog actief zijn van de ‘nieuwe’ aandoeningen dient te blijken uit de stukken die de verzoekende partij voor het eerst bij haar verzoekschrift voegt, stelt de Raad vast dat het de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden en deze niet te hebben meegenomen in de beoordeling, nu zij er geen kennis van had in zoverre het medisch verslag van 16 september 2021 beoogd wordt en zij er geen kennis kon van hebben, daar ze dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, in zoverre het verslag van 27 oktober 2021 en de e-mail van 28 oktober 2021 beoogd worden. In casu heeft de verzoekende partij de mogelijkheid gehad om alle nuttige informatie te voegen bij de aanvraag. Indien zij van mening was dat de medische attesten die zij had neergelegd bij de aanvraag van 19 augustus 2021 onvoldoende waren om tot een correcte conclusie te komen had zij de mogelijkheid om de aanvraag te actualiseren en dit tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 27 september 2021. Het gegeven dat de verzoekende partij mogelijk zelf onzorgvuldig optrad en eventuele dienstige gegevens niet ter kennis bracht van de verwerende partij laat niet toe te besluiten dat in casu de ambtenaar-geneesheer of het bestuur onzorgvuldig heeft opgetreden.

Waar de verzoekende partij meent dat uit alle attesten die zich reeds in het administratief dossier bevinden blijkt dat het gaat om actieve aandoeningen en dat de verwerende partij nalaat de medische attesten in zijn geheel te bekijken, is zij het oneens met de motieven van het medisch advies waar gesteld wordt *“Een oogaandoening namelijk ulcus door contactlens waarvan in de recente verslagen geen opvolging meer beschikbaar is, we besluiten dat het probleem met de in augustus 2020 doorgevoerde therapie opgelost is. Een blefarospasme, (niet kunnen openen van de oogleden) behandeld met Botox, niet weerhouden op het recente SMG en geen opvolging in de latere verslagen van neurologie. Wordt niet als actieve pathologie weerhouden. De objectiviteit van de aandoening wordt ook in vraag gesteld Een fractuur van de femurhals met een grindiestone ingreep zonder opvolging. We besluiten door het gebrek aan rapportering en het niet vermelden in latere verslagen van andere specialisten dat de ingreep voorspoedig verlopen is. Een onderzoek naar mogelijke dementie die niet bevestigd wordt. Geen van deze aandoeningen worden als actief en verder op te volgen weerhouden.”* Zij slaagt er met voormeld betoog niet in om voornoemde concrete motieven te weerleggen of te ontkrachten noch maakt zij aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Zij licht ook niet toe op welke wijze uit het geheel van medische attesten die werden voorgelegd zou blijken dat het, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, gaat om actieve aandoeningen. Ten overvloede wijst de Raad er op dat het niet kennelijk onredelijk is om bij het beoordelen van de aanvraag enkel de bij de aanvraag voorgelegde medische stukken in overweging te nemen en bij het beoordelen van een aandoening de evolutie van een aandoening die blijkt uit de stukken alsook de behandelingen en het resultaat van de behandelingen in overweging te nemen. Het is immers mogelijk dat bepaalde aandoeningen of benodigde behandelingen, die blijken uit attesten uit het administratief dossier of uit neergelegde attesten die niet meer recent zijn, niet langer actueel of nodig zijn.

Door enkel voor te houden dat de ambtenaar-geneesheer de actuele aandoeningen niet onderzoekt, toont zij geenszins aan dat de ambtenaar-geneesheer op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat geen van de aandoeningen – de oogaandoening, het blefarospasme, de fractuur van femurhals met een grindiestone ingreep en een onderzoek naar dementie – weerhouden wordt als actief en verder op te volgen. Gezien voormelde vaststelling kon de ambtenaar-geneesheer – in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden waar zij stelt dat het onderzoek onvoldoende is om te stellen dat haar aandoeningen *“met of zonder behandeling geen gevaar meer zouden inhouden voor zijn leven”* – wel degelijk motiveren dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland.

De verzoekende partij betoogt dat haar problematiek reeds ernstig genoeg bevonden was om een ontvankelijkheidsbeslissing te nemen en haar zelfs een tijdelijk verblijf toe te staan, doch verduidelijkt niet op welke wijze dit element afbreuk doet aan de motieven van het medisch advies en van de eerste

bestreden beslissing. Er wordt in het medisch advies noch in de eerste bestreden beslissing betwist dat de actieve aandoeningen van de verzoekende partij ernstig zijn. Er wordt enkel op gewezen dat deze elementen reeds voorlagen bij een eerdere aanvraag. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit het medisch advies van 3 april 2020 en de beslissing van 7 april 2020 blijkt waarom de verblijfsmachtiging die de verzoekende partij had verkregen op grond van haar aandoening, niet langer verlengd werd. Ook uit voormeld medisch advies van 3 april 2020 blijkt dat de ernst van de problematiek niet betwist werd. Er werd immers omtrent de medische problematiek van de verzoekende partij weerhouden als actuele aandoeningen en behandeling dat het gaat om *“een man van heden 66 jaar afkomstig uit de USA.”* met als pathologie *“multiple domein non-anamnestic VCI, laatste CVA november 2018, gekende gangproblematiek met bijkomend a-vasculaire necrose van de heupkop, er werd nog geen ingreep gepland, spraakstoornissen in kader van ischemie linker hemisfeer, witte stoflijden in kader van vermoeden van amyloid angiopathie”* waarbij nog wordt geduïd: *“Heden woont betrokkene zelfstandig met evenwel hulp van derden (mantelzorgers, vrienden) en krijgt dagelijks verpleging en begeleiding thuis. De kinesitherapie werd door betrokkene zelf gestopt Een cardiologisch consult in kader van oedemen van de onderste ledematen toonde geen cardiologische afwijkingen. De oedemen zijn vermoedelijk te wijten aan de immobiliteit van betrokkene. De gangproblemen zijn stabiel gebleven en worden gecatalogeerd als higher level gait disorder (gangstoornissen zonder duidelijke neurologische onderliggende pathologie), post CVA en orthopedische problematiek”* en waarbij als medicatie werd weerhouden: *“Perindopril voor de hoge bloeddruk, Lasix, furosemide voor de oedemen, Clopidogrel, bloedverdunner, D-cure, vitamine D, Pantomed, pantoprazole als maagprotectie en Toviaz, fesoterodine, sporadisch tegen overactieve blaas.”* Echter werd hieromtrent, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, geoordeeld dat *“(i)n vergelijking met de medische situatie van vorig jaar (...) we (kunnen) besluiten dat er een grote vooruitgang geboekt is op gebied van afhankelijkheid. Betrokkene is wel nog steeds afhankelijk van ondersteuning en hulp van derden maar woont heden alleen, heeft geen specifieke medische zorg meer nodig. Er is een stabiele toestand bekomen die ons doet besluiten dat terugkeer naar het thuisland, een ontwikkeld land waar betrokkene familie heeft, namelijk een broer die arts is, mogelijk is. Voor de toekomst bestaat de mogelijkheid dat er een nood is aan een ingreep op de heup met plaatsen van een prothese. Een uitsluitel hierover is nog niet beschikbaar. Deze pathologie wordt dus niet weerhouden als onderliggende reden voor de vraag voor een verlenging van de verblijfsvergunning. Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen, eventueel begeleiding bij terugkeer kan nodig zijn omwille van de beperkte mobiliteit.”* alsook betreffende de beschikbaarheid van de nodige zorgen dat *“de USA één van de landen is met de hoogste kwaliteit van medische zorg. De opvolging medische is zeker gegarandeerd. Voor de mogelijke nood aan ingreep voor de heup zijn er zeker modaliteiten beschikbaar in de VS. Het zelfde geldt voor de medicatie van betrokkene Bijkomend dient vermeld te worden dat betrokkene een broer heeft in het thuisland die arts is. Met dit familielid heeft hij nog nauwe contacten zoals blijkt uit de aangeleverde verslagen. Bijkomend kan iemand die vertrouwd is met het medisch systeem van het land, de zorg voor zijn broer organiseren.”* en betreffende de toegankelijkheid dat *“de nodige zorgen toegankelijk zijn in de Verenigde Staten van Amerika.*

De verzoekende partij betoogt dat de behandelende arts meent dat de aandoeningen van de verzoekende partij wel degelijk ernstig genoeg zijn en een behandeling in België kunnen rechtvaardigen en dat deze een reëel risico inhouden op haar leven of fysieke integriteit. Zij stelt dat de behandelende arts regelmatige opvolging nog steeds absoluut noodzakelijk acht en stelt in het standaard medisch getuigschrift dat de stopzetting van de behandeling nefaste gevolgen zal hebben voor haar gezondheidstoestand en zelfs de dood tot gevolg zal hebben, dat haar toestand allesbehalve stabiel is, dat zij opnieuw gehospitaliseerd is wegens nieuwe CVA en haar behandelende arts bevestigt dat haar toestand ernstig is. Ook stelt de verzoekende partij zich de vraag hoe een aandoening waarbij men in het beste geval, slechts onder de juiste medische omstandigheden, kan spreken over een stabilisatie van symptomen en men spreekt over een levenslange behandeling, geen reëel risico inhoudt voor iemands leven of fysieke integriteit alsook hoe de ambtenaar-geneesheer ervan kan uitgaan dat de aandoeningen geen gevaar meer zouden inhouden voor haar leven of fysieke integriteit. Zij stelt voorts dat zij immobiel is, dat zij zich niet kan voortbewegen zonder hulpmiddelen of bijstand en stelt zich opnieuw de vraag hoe dit geen gevaar kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit waarbij zij er op wijst dat zij in België wordt bijgestaan door haar vrienden om haar naar doktersafspraken te brengen en om ervoor te zorgen dat haar situatie zo goed mogelijk onder controle blijft, dat bovendien haar behandelende artsen haar toestand niet stabiel krijgen wegens nieuwe CVA, waarvoor zij opnieuw gehospitaliseerd werd, dat de medische attesten die zij voegde zeer duidelijk stellen dat de verzoekende partij nood heeft aan specialistische opvolging en dat zij tot op heden nog wordt opgevolgd door de dienst Neurologie, dat men er immers van uitgaat dat het hier gaat over aandoeningen die nauwgezette zorg en opvolging vereisen, dat dit ook wordt bevestigd door de behandelende arts, dat het duidelijk

mag blijken dat de behandelende arts de ernst van de aandoening anders inschat dan de ambtenaar-geneesheer en dit te wijten is aan de onzorgvuldigheid van de ambtenaar-geneesheer. Verder stelt zij opnieuw dat zij nog altijd lijdt aan een ernstige aandoening, die aanzienlijk verergerd is, zelfs levensbedreigend, indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst.

De Raad herhaalt dat noch in het medisch advies noch in de eerste bestreden beslissing betwist wordt dat de actieve aandoeningen van de verzoekende partij ernstig zijn en een (levenslange) medische behandeling en opvolging vereisen. Met haar betoog dat de medische attesten die zij voegde zeer duidelijk stellen dat de verzoekende partij nood heeft aan specialistische opvolging en dat zij tot op heden nog wordt opgevolgd door de dienst Neurologie, dat men er immers van uitgaat dat het hier gaat over aandoeningen die nauwgezette zorg en opvolging vereisen, dat dit ook wordt bevestigd door de behandelende arts, toont de verzoekende partij dan ook geenszins aan dat de motieven van het medisch advies en de eerste bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij lijkt uit het ernstig zijn van een aandoening en uit de noodzaak aan een levenslange behandeling en opvolging, waarbij men in het beste geval, slechts onder de juiste medische omstandigheden, kan spreken over een stabilisatie van symptomen, af te leiden dat dit feit op zich een behandeling in België rechtvaardigt en aantoonst dat dit een reëel risico inhoudt op haar leven of fysieke integriteit, doch vindt een dergelijke deductie geenszins steun in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bovendien is de voormelde kritiek, alsook de kritiek dat zij immobiel is, dat zij zich niet kan voortbewegen zonder hulpmiddelen of bijstand, dat de vraag kan gesteld worden hoe dit geen gevaar kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, dat zij in België wordt bijgestaan door haar vrienden om haar naar doktersafspraken te brengen en om ervoor te zorgen dat haar situatie zo goed mogelijk onder controle blijft, gericht tegen het onderzoek naar de vraag of de aandoening een ziekte is die een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijk of vernederde behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, en dus tegen het medisch advies van 3 april 2020 en de beslissing van 7 april 2020 en aldus niet tegen de *in casu* bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat het feit dat de aanvraag, betreffende de pathologie en de nodige behandelingen en opvolging die reeds werd aangehaald naar aanleiding van een vorige aanvraag, onontvankelijk is, noodzakelijkerwijs met zich meebrengt dat de verwerende partij de gegrondheid ervan niet dient te beoordelen. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat er elementen zijn, betreffende de pathologie en de daarvoor benodigde behandeling en opvolging die zij reeds aanhaalde in de aanvraag van 11 maart 2020, die nog niet voorlagen bij de laatstgenoemde aanvraag. Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat zij opnieuw gehospitaliseerd werd wegens nieuwe CVA, kan verwezen worden naar wat hieromtrent reeds *supra* werd uiteengezet. Eveneens kan verwezen worden naar wat reeds *supra* gesteld werd omtrent de stelling van de verzoekende partij dat haar aandoening aanzienlijk verergerd is.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij voorts niet dienstig betogen dat er dient te worden nagegaan of een terugkeer voor haar, met haar medische problematiek, geen mensonterende behandeling/situatie met zich mee brengt/veroorzaakt. Evenmin kan zij, gelet op wat voorafgaat, dienstig betogen dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft vastgesteld dat het om dezelfde pathologie gaat en dat zij, zonder enig onderzoek, heeft gesteld dat de aandoeningen geen bedreiging inhouden voor haar leven of dat zij geen risico zou lopen om in een mensonterende situatie terecht te komen of dit geen risico is indien men deze in zijn geheel bekijkt.

Gezien aldus niet kan worden gesteld dat in het medisch advies en/of in de eerste bestreden beslissing betwist wordt dat de actieve aandoeningen van de verzoekende partij ernstig zijn en een (levenslange) medische behandeling en opvolging vereisen, en gelet op wat voorafgaat, is het betoog dat duidelijk mag blijken dat de behandelende arts de ernst van de aandoening anders inschat dan de ambtenaar-geneesheer en dit te wijten is aan onzorgvuldigheid van de ambtenaar-geneesheer, dat dit tevens te wijten is aan het feit dat de behandelende arts haar wel heeft kunnen en willen onderzoeken en de ambtenaar-geneesheer zich beperkt tot een vergelijking van documenten en daarbij een aantal gegevens over het hoofd heeft gezien, niet dienstig. Zij kan ook niet dienstig voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer tot een heel andere conclusie zou gekomen zijn indien zij het dossier en/of de verzoekende partij grondig onderzocht zou hebben, nu zij geenszins aantoonst dat er elementen betreffende de pathologie (diagnose CVA met sequelen en amyloïde angiopathie) en de behandeling of de opvolging hiervoor voorlagen op het ogenblik van het opstellen van het medisch advies en het nemen van de eerste bestreden beslissing, of die zouden kunnen blijken uit een persoonlijk onderzoek van de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, die nog niet werden aangebracht bij de (verlengings)aanvraag van 11 maart 2020.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog dat de behandelende arts meent dat de aandoeningen van de verzoekende partij wel degelijk ernstig genoeg zijn die een behandeling in België kunnen rechtvaardigen en dat deze een reëel risico inhouden op haar leven of fysieke integriteit, doelt op de oogaandoening, het blefarospasme, de fractuur van femurhals met een grindlestone ingreep en een onderzoek naar dementie, alsook betoogt dat dient te worden nagegaan of een terugkeer voor haar, met haar medische problematiek, geen mensonterende behandeling/situatie met zich mee brengt/veroorzaakt, en stelt dat men er van uit mag gaan dat het hier gaat over aandoeningen die nauwgezette zorg en opvolging vereisen, dat dit ook wordt bevestigd door de behandelende arts, dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende arts de ernst van de aandoening anders inschat dan de ambtenaar-geneesheer en dit te wijten is aan de onzorgvuldigheid van de ambtenaar-geneesheer, gaat zij er aan voorbij dat hieromtrent geoordeeld werd dat geen van deze aandoeningen als actief en verder op te volgen wordt weerhouden.

In zoverre de verzoekende partij zou wensen te wijzen op de bij haar verzoekschrift gevoegde e-mail van 28 oktober 2021 waarin de behandelende arts stelt dat blefarospasme wel degelijk een actief probleem is, dat er momenteel opnieuw onmogelijkheid is tot openen van de ogen en mutisme en er wel degelijk sprake is van een progressief dementieel beeld met afwijkend biomerkerprofiel wat wijst op een neurodegeneratieve aandoening, en zij betoogt dat ook haar 'nieuwe' aandoeningen volgens de behandelende arts wel degelijk actief zijn, en op het verslag van 27 oktober 2021, in zoverre dit al betrekking zou hebben op de 'nieuwe' aandoeningen, herhaalt de Raad dat het de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden en deze niet te hebben meegenomen in de beoordeling, nu zij er geen kennis van konden hebben, daar ze dateren van na het nemen van de bestreden beslissing. In zoverre de verzoekende partij zou wensen te wijzen op het bij haar verzoekschrift gevoegde verslag van 16 september 2021, en betoogt dat ook haar 'nieuwe' aandoeningen volgens de behandelende arts wel degelijk actief zijn, herhaalt de Raad dat het de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden en deze niet te hebben meegenomen in de beoordeling, nu zij er geen kennis van hadden. *In casu* heeft de verzoekende partij de mogelijkheid gehad om alle nuttige informatie te voegen bij de aanvraag. Indien zij van mening was dat de medische attesten die zij had neergelegd bij de aanvraag van 19 augustus 2021 onvoldoende waren om tot een correcte conclusie te komen had zij de mogelijkheid om de aanvraag te actualiseren en dit tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 27 september 2021. Het gegeven dat de verzoekende partij mogelijk zelf onzorgvuldig optrad en eventuele dienstige gegevens niet ter kennis bracht van de verwerende partij laat niet toe te besluiten dat *in casu* de ambtenaar-geneesheer of het bestuur onzorgvuldig heeft opgetreden of dat de motieven van het medisch advies of de eerste bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn. Bovendien blijkt uit het verslag van 16 september 2021, en aldus voor het nemen van de bestreden beslissing, geenszins dat er sprake is van vastgestelde, ernstige problemen die een opvolging vereisen in het kader van de aandoeningen 'de oogaandoening, het blefarospasme, de fractuur van femurhals met een grindlestone ingreep en een onderzoek naar dementie', minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet uit welke elementen in het verslag dit zou dienen te blijken. Hierbij stelt de Raad vast dat bij de diagnose niets wordt gemeld over de oogaandoening of over de fractuur van femurhals en betreffende het onderzoek naar dementie wordt gesteld dat het biomerkerprofiel niet passend is bij AD en dementie van het non-AD niet is uitgesloten alsook betreffende de blefarospasmen en spraak dat deze veel beter zijn.

Op grond van de haar gekende stukken kon de ambtenaar-geneesheer wel degelijk motiveren dat geen van de 'nieuwe' aandoeningen als actief en verder op te volgen worden weerhouden. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het dossier dan ook ten gronde diende behandeld te worden.

Gelet op voorgaande vaststellingen, waarbij de ambtenaar-geneesheer en in navolging hiervan de verwerende partij, de nieuwe aandoeningen niet weerhoudt daar uit de voorgebrachte stukken niet blijkt dat deze op het ogenblik van het opstellen van het medisch advies en het nemen van de eerste bestreden beslissing nog actief en verder op te volgen zijn, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat het feit dat er bijkomende medische aandoeningen zijn een verergering van haar toestand is en dat men dan ook niet enkel de toenmalige pathologie dient te bekijken doch ook de medische pathologie in zijn geheel dient te onderzoeken. Gezien er dus niet aangetoond wordt dat er nieuwe aandoeningen kunnen worden weerhouden en aldus niet dat er sprake is van een verergering van de aandoening die reeds ter beoordeling voorlag ter gelegenheid van de aanvraag van 11 maart 2020, betreft het onderzoek van de aandoening in zijn geheel aldus een onderzoek van de aandoening zoals die voorlag op 11 maart 2020 en kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden, gelet op het feit

dat het onderzoek reeds geschiedde in het medisch advies van 3 april 2020 en in beslissing van 7 april 2020, dat onderzocht diende te worden of de aandoening al dan niet een reëel risico zou kunnen inhouden voor haar fysieke integriteit.

3.1.9. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de medische aanvraag en het ingediende medische attest volledig beantwoorden aan de *ratio legis* van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien het de ziekte, graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt, kan de Raad enkel vaststellen dat dit niet betwist wordt in het medisch advies of de eerste bestreden beslissing. Ook waar de verzoekende partij betoogt dat alle voorliggende feiten samen dienen bekeken te worden, dat in dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt, dat de verwerende partij tevens tot deze conclusie zou zijn gekomen indien zij het medisch dossier met de nodige zorg en aandacht had nagelezen en het volledige dossier met de nodige zorg had onderzocht, dat dit zonder enige twijfel getuigt van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medische dossier grondig te analyseren en niet of slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, dat indien men de medische getuigschriften en het administratief dossier in zijn geheel bestudeert, wel degelijk blijkt dat alle informatie voorhanden is om de actuele nood van de aandoeningen te bepalen of die bewijzen dat de aandoening levensbedreigend of mensonterend is, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij in het medisch advies of de eerste bestreden beslissing niet wordt tegengeworpen dat noodzakelijke medische gegevens ontbraken.

In zoverre de verzoekende partij hiermee zou doelen op de documenten die zij voegt bij haar verzoekschrift en waar de behandelende arts wijst op het wel degelijk actief zijn van bepaalde aandoeningen en op nieuwe elementen betreffende de reeds op het ogenblik van de aanvraag van 11 maart 2020 bestaande aandoeningen, kan de Raad enkel vaststellen dat op grond van de door de verzoekende partij voorgelegde medische stukken de ambtenaar-geneesheer wel degelijk kon vaststellen enerzijds dat de diagnose van CVA met sequelen en amyloïde angiopathie en de respectievelijke behandeling en opvolging ongewijzigd zijn ten aanzien van de medische attesten gevoegd bij de aanvraag van 11 maart 2020 en anderzijds dat geen van de aandoeningen (de oogaandoening, het blefarospasme, de fractuur van femurhals met een grindlestone ingreep en een onderzoek naar dementie) als actief en verder op te volgen worden weerhouden. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de concrete vaststellingen hieromtrent foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met de voorgebrachte of de in het dossier aanwezige stukken zouden zijn. Het kan de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij, het weze herhaald, niet ten kwade worden geduid geen rekening te houden met gegevens waarvan zij geen kennis hadden.

De Raad wijst er in dit kader zo ook op dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de indiener zelf rust, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en dewelke hij derhalve wordt geacht te kennen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer voor de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). *In casu* heeft de verzoekende partij de mogelijkheid gehad om alle nuttige informatie te voegen bij haar aanvraag. Indien zij van mening was dat de medische attesten die zij had neergelegd onvoldoende waren om tot een correcte conclusie te komen had zij ook de mogelijkheid om haar aanvraag te actualiseren. Het gegeven dat de verzoekende partij mogelijk zelf onzorgvuldig optrad en eventuele dienstige gegevens niet ter kennis bracht van de verwerende partij laat niet toe te besluiten dat *in casu* de ambtenaar-geneesheer of het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Door voorts te stellen dat zij ernstig ziek is en dat dit gestaafd wordt aan de hand van de nodige stukken, toont zij geenszins aan dat de motieven van het medisch advies of van de eerste bestreden beslissing foutief, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zouden zijn, in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Met haar betoog toont de verzoekende partij, gelet op wat voorafgaat, niet aan dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer duidelijk blijkt dat deze genomen is om een beslissing tot onontvankelijkheid te bekomen en niet om haar werkelijke gezondheidstoestand te beoordelen alsook niet dat de ambtenaar-geneesheer heeft getracht om zich gemakkelijk af te maken door een foute verwijzing te hanteren en dit zonder grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek uit te voeren van haar dossier en toont zij evenmin aan dat het duidelijk is dat de verwerende partij er enkel op gericht lijkt de aanvraag onontvankelijk te verklaren en de aanvraag niet correct te behandelen, dat er geen enkele intentie was om de medische toestand correct vast te stellen. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat men "*op geen enkel moment enige actie ondernomen heeft om (haar) medische toestand (...) echt te kunnen*

inschatten". De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer de medische toestand, zoals die bleek uit de voorgelegde medische attesten, heeft onderzocht, doch heeft geoordeeld dat uit de medische documenten enerzijds blijkt dat de diagnose van CVA met sequelen en amyloïde angiopathie en de respectievelijke behandeling en opvolging ongewijzigd zijn ten aanzien van de medische attesten gevoegd bij de aanvraag van 11 maart 2020 en anderzijds dat er elementen zijn die niet eerder werden ingeroepen, namelijk de oogaandoening, het blefarospasme, de fractuur van femurhals met een grindstone ingreep en een onderzoek naar dementie, doch dat geen van deze aandoeningen als actief en verder op te volgen worden weerhouden waardoor er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst. Hieruit blijkt aldus dat de ambtenaar-geneesheer haar aanvraag heeft onderzocht om over haar medische toestand een correct oordeel te kunnen vellen. Hieruit blijkt eveneens dat de ambtenaar-geneesheer de actuele situatie heeft beoordeeld en daarbij rekening heeft gehouden met alle aandoeningen, alle vereiste medicatie en behandelingen, minstens toont de verzoekende partij niet aan met welke voorliggende gegevens de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met haar medische toestand, noch dat geen rekening werd gehouden met de volledige inhoud van de medische certificaten. Door enkel erop te wijzen dat zij in het verleden reeds een ontvankelijkheidsbeslissing mocht ontvangen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij foutief of in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op 27 september 2021 heeft besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag van 19 augustus 2021.

3.1.10. De verzoekende partij werpt de ambtenaar-geneesheer nog een onzorgvuldigheid tegen daar zij haar niet heeft onderzocht.

De Raad wijst er op dat het de ambtenaar-geneesheer, gelet op de vraag de medische documenten voor de 9ter aanvraag van 11 maart 2020 en 19 augustus 2021 te vergelijken, niet toekwam het uit een ziekte voortvloeiend risico voor het leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst en de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling te beoordelen, doch enkel op vraag van de gemachtigde een niet-bindend advies te verschaffen teneinde aan de ambtenaar die de bestreden beslissing nam te bevestigen dat de medische gegevens die zijn opgenomen in een medisch getuigschrift *in se* niet verschillen van deze die in een ander eerder meegedeeld getuigschrift staan vermeld. Aangezien de verwerende partij toepassing maakt van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet was zij niet verplicht om het advies van een ambtenaar-geneesheer in te winnen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer, die enkel gevraagd werd zijn kennis aan te wenden om aan de ambtenaar die de bestreden beslissing nam te bevestigen dat de medische gegevens die zijn opgenomen in een medisch getuigschrift *in se* niet verschillen van deze die in een ander eerder meegedeeld getuigschrift staan vermeld, gehouden was om een eigen onderzoek uit te voeren.

In zoverre het betoog van de verzoekende partij betrekking heeft op de nieuwe elementen die zij bij haar aanvraag heeft aangehaald, wijst de Raad er op dat het de verzoekende partij toekomt in haar aanvraag en door de behandelende arts in het standaard medisch getuigschrift aan te geven wat de diagnose en aldus de ziekte is die kan beschouwd worden als een ziekte zoals vermeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het is niet foutief noch kennelijk onredelijk, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, om bij het niet langer vermelden van een opvolging van een aandoening, het niet langer weerhouden van een aandoening in het laatste standaard medische getuigschrift en van de opvolging hiervoor in de laatste verslagen, bij het uitvoeren van een ingreep zonder opvolging waarbij door gebrek aan rapportering en het niet vermelden in latere verslagen besloten wordt dat de ingreep voorspoedig is verlopen en bij het niet bevestigen van een aandoening na onderzoek, te oordelen dat geen van de aandoeningen als actief en verder op te volgen wordt weerhouden.

Het komt de verzoekende partij in toepassing van artikel 9ter, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet toe om samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen aangaande de ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst of in het land van verblijf over te maken aan het bestuur.

De Raad wijst erop dat artikel 9ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken of bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Hieruit blijkt dus geen verplichting.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat in geval er niet blijkt dat bepaalde aandoeningen nog actief zijn en/of verdere opvolging noodzakelijk is, het de ambtenaar-geneesheer toekomt zelf, op grond van artikel 9ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, na te gaan of deze aandoeningen nog actief zijn of alsnog verdere opvolging noodzakelijk is door middel van het onderzoeken van de vreemdeling en/of het inwinnen van bijkomend advies van deskundigen.

De Raad herhaalt dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de indiener zelf rust, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en dewelke hij derhalve wordt geacht te kennen. *In casu* heeft de verzoekende partij de mogelijkheid gehad om alle nuttige informatie te voegen bij de aanvraag. Indien zij van mening was dat de medische attesten die zij had neergelegd onvoldoende waren om tot een correcte conclusie te komen hadden zij ook de mogelijkheid om de aanvraag te actualiseren.

3.1.11. Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij aldus niet dienstig betogen dat uit haar betoog blijkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is en zij op geen enkele manier kan afleiden waarom men geen rekening heeft gehouden met alle door haar aangehaalde elementen of waarom men ze zelfs niet weerlegt, dat indien de verwerende partij dit had gedaan zij de nodige informatie had kunnen afleiden uit de bijlagen en tot dezelfde conclusie zou zijn gekomen als de behandelende arts, namelijk dat zij ernstig ziek is en de enige oplossing voor haar een recht op verblijf is. Hierbij merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij niet aantoont dat met bepaalde door haar aangebrachte elementen geen rekening werd gehouden, noch dat betreffende bepaalde elementen geen motivering werd voorzien waarom ze niet kunnen leiden tot het ontvankelijk verklaren van de aanvraag. De Raad herhaalt dat noch in het medisch advies noch in de eerste bestreden beslissing betwist wordt dat de actieve aandoeningen van de verzoekende partij ernstig zijn, dat de verzoekende partij uit het ernstig zijn van een aandoening lijkt af te leiden dat dit feit op zich een behandeling in België rechtvaardigt, doch dat een dergelijke deductie geenszins steun vindt in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet alsook dat op grond van de haar gekende stukken de ambtenaar-geneesheer kon motiveren dat geen van de 'nieuwe' aandoeningen als actief en verder op te volgen worden weerhouden. Eveneens herhaalt de Raad dat het feit dat de aanvraag onontvankelijk is, noodzakelijkerwijs met zich meebrengt dat de verwerende partij de gegrondheid ervan niet dient te beoordelen.

3.1.12. Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat het fout is zich te beperken tot de stelling dat de pathologie dezelfde is en geen nieuwe elementen worden aangebracht en dat dit niet de minste rekening houdt met de verklaringen van de behandelende geneesheer en de medische attesten, dat dit niet grondig nagekeken wordt. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier en het geheel van de elementen, of dat nagelaten werd rekening te houden met alle elementen bij het beoordelen van de actuele situatie.

De verzoekende partij beperkt zich voorts tot de loutere stelling dat zij ernstige aandoeningen heeft en hiervoor een absolute nood heeft aan medicatie en verdere behandelingen, dat dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken, doch verduidelijkt niet welke aandoeningen ernstig zijn en een absolute nood aan medicatie en verdere behandelingen hebben. In zoverre het gaat om de aandoening die reeds ter beoordeling voorlag naar aanleiding van de verlengingsaanvraag van 11 maart 2020, herhaalt de Raad dat de ernst noch de noodzaak aan medicatie en verdere behandeling in de bestreden beslissing betwist wordt. In zoverre het gaat om de 'nieuwe' aandoeningen, weerlegt de verzoekende partij met het louter stellen dat het ernstige aandoeningen betreffen en de loutere beweringen betreffende de nood aan medicatie en verdere behandelingen die geen steun vinden in de bij de aanvraag voorgelegde stukken, geenszins de vaststelling dat geen van deze aandoeningen als actief en verder op te volgen kunnen worden weerhouden.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat nagelaten werd te onderzoeken of de aandoeningen een reëel en actueel risico inhouden voor haar leven en fysieke integriteit, wijst de Raad erop dat geoordeeld werd dat uit de medische documenten enerzijds blijkt dat de diagnose van CVA met sequelen en amyloïde angiopathie en de respectievelijke behandeling en opvolging ongewijzigd zijn ten aanzien van de medische attesten gevoegd bij de aanvraag van 11 maart 2020, en anderzijds blijkt dat er elementen

zijn die niet eerder werden ingeroepen, namelijk de oogaandoening, het blefarospasme, de fractuur van femurhals met een grindlestone ingreep en een onderzoek naar dementie, doch dat geen van deze aandoeningen als actief en verder op te volgen worden weerhouden waardoor er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst. Betreffende de laatstgenoemde aandoeningen werd aldus wel degelijk onderzocht of deze een reëel en actueel risico inhouden voor haar leven en fysieke integriteit, doch geoordeeld dat dit kennelijk niet het geval is daar de aandoeningen niet als actief en verder op te volgen worden weerhouden.

Betreffende de aandoening die reeds ter beoordeling voorlag op 11 maart 2020, wijst de Raad er op dat het feit dat de verzoekende partij nog steeds aan de aandoening lijdt op zich niet betekent dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw ten gronde dient te worden onderzocht. De verwerende partij kan volstaan met de vaststelling dat dezelfde medische elementen worden voorgelegd en de aanvraag op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaren. Een onderzoek van het risico voor haar leven en fysieke integriteit dringt zich geenszins op, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij wenst. De Raad wijst erop dat geen gunstig gevolg werd gegeven aan de verleningsaanvraag van 11 maart 2020, reden waarom de verzoekende partij niet werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Er werd reeds over de gegrondheid van de aanvraag en het al dan niet bestaan van een reëel risico voor haar leven en fysieke integriteit geoordeeld. De Raad verwierp overigens het beroep tegen deze beslissing bij arrest nr. 244 564 van 23 november 2020 en er kan worden gewezen op de kracht van gewijsde ervan. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom de verwerende partij een onderzoek zou moeten voeren naar het voormelde risico, nu op gemotiveerde wijze werd geoordeeld dat de aanvraag op dat punt onontvankelijk is, hetgeen noodzakelijkerwijs met zich meebrengt dat de verwerende partij de gegrondheid ervan niet dient te beoordelen. Immers, nu zij de aanvraag onontvankelijk verklaart omdat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen steun vindt in het administratief dossier en door de verzoekende partij niet wordt weerlegd, dringt een onderzoek naar de gegrondheid zich niet meer op.

3.1.13. Waar de verzoekende partij verwijst naar de situatie in de Verenigde Staten, gaat zij voorbij aan de motieven van het medisch advies en de eerste bestreden beslissing. Enerzijds kan zij niet ernstig voorhouden dat zij aan een ernstige aandoening lijdt en niet terug kan naar haar land van herkomst, dat de behandeling niet beschikbaar en toegankelijk is aldaar, in zoverre het de oogaandoening, het blefarospasme, de fractuur van femurhals met een grindlestone ingreep en een onderzoek naar dementie betreft, nu betreffende deze aandoeningen werd gesteld dat deze niet actief en niet verder op te volgen zijn. Zoals blijkt uit onderhavig arrest worden deze vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer niet weerlegd of ontkracht. Gezien uit de door haar bij haar aanvraag gevoegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij bij het teruggaan naar haar land van herkomst nog enige medische behandeling behoeft voor deze aandoeningen, zonder dewelke zij een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, diende de ambtenaar-geneesheer geen onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van enige behandeling in het land van herkomst. Het betoog van de verzoekende partij over de situatie in de Verenigde Staten, over rechtspraak waaruit blijkt dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling is in het herkomstland ook al is de ziekte niet levensbedreigend, over het rechtszekerheidsbeginsel en het betoog dat zelfs indien de aandoeningen niet levensbedreigend zijn, de verwerende partij dient te onderzoeken of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in de Verenigde Staten, is dan ook niet dienstig. Anderzijds, betreffende de aandoening die reeds ter beoordeling voorlag op 11 maart 2020, wijst de Raad er op dat het feit dat de verzoekende partij nog steeds aan de aandoening lijdt die ernstig is op zich niet betekent dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw ten gronde dient te worden onderzocht. De verwerende partij kan volstaan met de vaststelling dat dezelfde medische elementen worden voorgelegd en de aanvraag op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaren. Een onderzoek van het risico voor haar leven en fysieke integriteit en het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, en aldus een onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste medicatie, behandeling en opvolging in het land van herkomst, dringt zich geenszins op. De Raad wijst erop dat geen gunstig gevolg werd gegeven aan de verleningsaanvraag van 11 maart 2020, reden waarom de verzoekende partij niet werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Er werd reeds over de gegrondheid van de aanvraag en het al dan niet bestaan van een reëel risico voor haar leven en fysieke integriteit of van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in het land van herkomst, reeds geoordeeld in het medisch attest van 3 april 2020 en de beslissing van 7 april 2020. De Raad verwierp overigens het beroep tegen deze beslissing bij arrest nr. 244 564 van 23 november 2020 en er kan worden gewezen op de kracht van gewijsde ervan. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom de verwerende partij een onderzoek zou moeten voeren naar deze risico's, nu op gemotiveerde wijze werd geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is, hetgeen noodzakelijkerwijs met zich meebrengt dat de verwerende partij de gegrondheid ervan niet dient te beoordelen. Immers, nu zij de aanvraag onontvankelijk verklaart omdat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen steun vindt in het administratief dossier en door de verzoekende partij niet wordt weerlegd, dringt een onderzoek naar de gegrondheid zich niet meer op. Het betoog van de verzoekende partij over de situatie in de Verenigde Staten, over rechtspraak waaruit blijkt dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling is in het herkomstland ook al is de ziekte niet levensbedreigend, over het rechtszekerheidsbeginsel en het betoog dat zelfs indien de aandoeningen niet levensbedreigend zijn, de verwerende partij dient te onderzoeken of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in de Verenigde Staten alsook dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, aangezien daar niemand meer is die voor haar kan zorgen, dat het absoluut noodzakelijk is dat zij correct begeleid en behandeld wordt, is dan ook niet dienstig. De Raad wijst er ter verduidelijking nog op dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de benodigde behandelingen en opvolging in het land van herkomst reeds werd onderzocht in het medisch advies van 3 april 2020 en de beslissing van 7 april 2020 alsook dat reeds werd onderzocht of de fysieke integriteit van de verzoekende partij in gevaar is indien zij dient terug te keren. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat de aanvraag nooit uitgebreid en zorgvuldig werd onderzocht. De kritiek van de verzoekende partij die betrekking heeft de mogelijkheid tot reizen en op het onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid in het land van herkomst, is gericht tegen medisch advies van 3 april 2020 en de beslissing van 7 april 2020 en niet tegen de *in casu* bestreden beslissing en medisch advies van 21 september 2021.

De verzoekende partij toont niet aan dat de ambtenaar-geneesheer bij het beoordelen van de aanvraag van 19 augustus 2021 niet met alle medische gegevens of de haar gekende actuele medische toestand rekening heeft gehouden, zodat zij ook niet aantoonde dat het niet (opnieuw) onderzoeken van de situatie in het land van herkomst, *in casu* een schending uitmaakt van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat het dossier gegrond dient verklaard te worden zodat de volledige medische situatie kan onderzocht worden, is zij het oneens met het medisch advies en de eerste bestreden beslissing doch toont zij geenszins op dat de motieven hierin opgenomen foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn.

Met de stelling dat er geen enkele intentie was om de medische toestand te laten behandelen, gaat de verzoekende partij er aan voorbij dat de aanvraag niet gericht was op het laten behandelen van haar medische toestand, doch wel op het verkrijgen van een machtiging tot verblijf om medische redenen. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan op welke wijze, doordat er geen intentie was om de medische toestand te laten behandelen, de verwerende partij de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen of beginselen heeft geschonden.

3.1.14. De verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer, bij het opstellen van haar advies, is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of dat zij hierbij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelde of in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont evenmin aan dat het bestuur zich in de eerste bestreden beslissing niet kon steunen op het medisch advies van 21 september 2021 om te besluiten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag.

Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt een schending van het rechtzekerheidsbeginsel. De verzoekende partij toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing is genomen met miskennis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de eerste bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.1.15. Artikel 7 van het KB van 17 mei 2007 handelt over het model van het standaard medisch getuigschrift dat bij een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden gevoegd en bepaalt vervolgens dat in geval van een ontvankelijke verblijfsaanvraag op deze grond de betrokkene gerechtigd is op een attest van immatriculatie. Er kan niet worden ingezien op welke wijze de verwerende partij door het nemen van de eerste bestreden beslissing deze bepaling zou hebben miskend. Elke toelichting in dit verband ontbreekt ook. Dit onderdeel van het eerste middel mist de vereiste precisie om ontvankelijk te zijn.

3.1.16. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten

3.2.1. In een enig middel gericht tegen het bestreden bevel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de hoorplicht.

De verzoekende partij zet haar enig middel gericht tegen het bestreden bevel uiteen als volgt:

“Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur, alsook art. 3 van het EVRM, indien verzoeker dient terug te keren naar de Verenigde Staten.

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van alle beginselen van behoorlijk bestuur.

In de eerste plaats schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en dit is de moeder van het behoorlijk bestuur!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Overheidsbeslissingen dienen vooraf gegaan te worden door een zorgvuldige voorbereiding die ervoor kan zorgen dat een beslissing rekening houdt met alle concrete elementen in het dossier.

Het zorgvuldig verzamelen van gegevens die een invloed kunnen hebben op het dossier is onontbeerlijk. Wanneer men zich niet de moeite neemt om het dossier grondig voor te bereiden en de specifieke situatie van verzoeker na te gaan, dan schendt men het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker op grond van ernstige medische motieven niet kan terugkeren naar De Verenigde Staten. Een terugkeer naar het land van herkomst zou ernstige consequenties met zich meebrengen die een inbreuk zouden betekenen op artikel 3 EVRM.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de huidige situatie van verzoeker.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt of een onderzoek is verricht naar de situatie van verzoeker hetgeen een flagrante schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "Defragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

De bestreden beslissing schendt ook de motiveringsverplichting

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met de medische toestand van verzoeker geen rekening te houden (infra).

Hieruit volgt dat het bevel tot het verlaten van het grondgebied niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en manifest de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveert zijn beslissing als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt af gegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum. " (Eigen markering)

De uitdrukkelijke motivering van de betrokken handelingen is een recht van de bestuurde, aan wie aldus een bijkomende waarborg wordt geboden tegen bestuurshandelingen met individuele strekking die willekeurig zouden zijn.5 Deze uitdrukkelijke motivering vloeit voort uit de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting.

Louter vaag en algemeen motiveren zonder onderzoek naar de individuele feiten en belangen in een administratief dossier kan de toets van het motiveringsbeginsel niet doorstaan omdat er sprake is van willekeur.

De wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting heeft als ratio dat de betrokken burger op een eenvoudige manier kan begrijpen hoe en waarom de overheid tot een bepaalde beslissing is gekomen, om op die manier te kunnen analyseren of en beroep tegen de beslissing zinvol en gegrond is.

Wanneer men een beslissing neemt waarbij men enkel stelt dat betrokkene het grondgebied dient te verlaten wegens een gebrek aan een visum, dan faalt de overheid in haar motiveringsverplichting.

Anders oordelen betekent een uitholling van de wet op de motiveringsverplichting.

Verzoeker kan op geen enkele manier nagaan op welke motieven de overheid haar beslissing heeft gestoeld. Hij kan enkel vaststellen dat er op geen enkele manier rekening is gehouden met zijn persoonlijke situatie en zijn ernstige medische problematiek die verder uitgebreid aan bod zal komen.

Door na te laten een dossier grondig te bestuderen en een weloverwogen beslissing te nemen, schendt de overheid niet enkel haar motiveringsverplichting, maar begaat zij ook een inbreuk op artikel 3 EVRM (infra).

Deze internationale bepaling met aanzienlijk respect voor de mensenrechten mag men niet zomaar met de voeten treden!

Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan verzoeker, dient dan ook vernietigd te worden.

Bovendien is er eveneens een schending van de hoorplicht

Dat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel daarenboven blijkt uit het feit dat verzoeker nooit gehoord is geweest, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan duidelijke en formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoeker opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van de artikelen van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten.

Dat de bestreden beslissing bovendien geen enkele afweging maakt m.b.t. tot de gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt voor de fysieke integriteit van verzoeker.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is en in strijd met internationale regelgeving!

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker op meer dan een geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de beslissing tot onontvankelijkheid van zijn aanvraag op basis van art. 9ter.

De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Ook het Hof van Justitie heeft bij haar rechtspraak aangegeven dat betrokkenen die een bevel krijgen om het grondgebied te verlaten, gehoord dienen te worden. Bij arrest van 11 december 2014 benadrukte het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert. Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht."

Vooraleer de Overheid een beslissing neemt aangaande de terugkeer van een betrokkene, dient zij deze betrokkene in de mogelijkheid te stellen om zijn/haar standpunt te kunnen weergeven over de volgende elementen:

de wettigheid van zijn/haar verblijdde eventuele toepassing van de uitzonderingen op het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en, de modaliteiten van zijn/haar terugkeer (vrijwillige of gedwongen terugkeer en de periode voor vrijwillige terugkeer).

Het recht om gehoord te worden is vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie. De eerbiediging van het recht van verdediging is een fundamenteel principe van het EU-recht en dient door elke Overheid die lid is van de EU gerespecteerd te worden.

Artikelen 47 en 48 Handvest van de grondrechten van de EU: de EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van een gerechtelijke procedure respecteren

Artikel 41 Handvest: de instellingen, organen en instanties van de EU moeten het recht op behoorlijk bestuur waarborgen, waaronder het recht te worden gehoord voordat een individuele maatregel wordt genomen die nadelig is voor de betrokkene.

Het hoorrecht en het recht van verdediging zijn geen lege dozen die enkel en alleen een loutere formaliteit uitmaken. Het zijn principes die een duidelijk doel voor ogen hebben. Het moet de betrokkene in staat stellen zijn standpunt kenbaar te maken aan de Overheid, eventuele vergissingen te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit genomen wordt, niet genomen wordt of dat in een bepaalde zin besloten wordt.

Het hoorrecht kan er ook voor zorgen dat de Overheid nadien bij haar beslissing op een degelijke manier haar besluit kan motiveren door alle elementen die aangebracht zijn door betrokkene in overweging te nemen en er al dan niet rekening mee te houden.

Het recht om gehoord te worden voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet de overheid in staat stellen alle gegevens te verzamelen om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren.

Ook de terugkeerrichtlijn schrijft duidelijk voor dat er bij het nemen van een besluit rekening dient te worden gehouden met de medische gezondheidssituatie van betrokkene."

Dat verwerende partij verzoeker vooraf in de mogelijkheid had moeten stellen om te worden gehoord vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Dat het niet horen van verzoeker een ernstige schending uitmaakt van het recht om te worden gehoord en de beslissing om die reden niet rechtmatig is genomen.

IV.2. Schending van art. 3 van het EVRM

Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoeker zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. In de eerste plaats omdat zijn medische problemen dermate ernstig zijn, maar tevens omdat de medische gezondheidszorgen en de beschikbaarheid van de nodige medicatie onbetaalbaar en dus niet toegankelijk voor hem zijn in zijn land van herkomst.

Gezien zijn aandoening en het gebrek aan gespecialiseerde hulp, is hij tevens niet in staat om verre reizen te maken.

Bij de stopzetting van de behandeling zal dit zeer nefaste gevolgen hebben voor verzoeker.

Ook dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen familie of vrienden in zijn land van herkomst heeft die hem op een degelijke manier kunnen opvangen en steunen. Hij zou volledig op zichzelf aangewezen zijn en gezien zijn immobiliteit is mantelzorg en steun onontbeerlijk.

Verwerende partij heeft nagelaten om de situatie in het land van herkomst afdoende te onderzoeken naar aanleiding van zijn aandoening.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Bovendien wordt dit versterkt door het feit dat verzoeker ernstig ziek is. Hij diende een regularisatieaanvraag in op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot behandeling in de Verenigde Staten en het risico op een mensonterende situatie. Er werd reeds verwezen naar het gebrek aan motivering, maar er is hierdoor ook een ernstig gebrek aan adequaat onderzoek dat had moeten worden gevoerd door de Overheid om de individuele situatie van verzoeker na te gaan.

Dat de situatie voor verzoeker wel degelijk erbarmelijk is indien hij dient terug te keren.

Hij heeft nood aan behandeling die hij in de Verenigde Staten niet zal kunnen krijgen. Verzoeker is ernstig ziek en zijn toestand verslechtert.

Indien de behandeling wordt stopgezet, zal de toestand van verzoeker dramatisch verslechteren. Zonder behandeling zal dit leiden tot de dood van verzoeker. Hierover is de behandelende arts zeer formeel.

Het medisch probleem van verzoeker is ernstig en de gezondheidszorgen in de Verenigde Staten zijn voor zijn specifieke situatie niet afdoende om het gevaar voor zijn leven te vermijden.

Hij riskeert bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een onmenselijke of vernederende behandeling omwille van zijn verschillende aandoeningen.

Dit zou dan ook een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker is in behandeling en staat onder nauwgezette controle wegens deze aandoeningen, waarvoor de zorgen in de Verenigde Staten niet voldoende kwaliteit bieden of waartoe hij geen toegang heeft.

Dat een bevel tot het verlaten van het grondgebied in die omstandigheden dan ook onaanvaardbaar is!

Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad.

Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert."

Ook arrest nr. 108 524/11 van uw Raad maakt diezelfde overweging:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker in gevaar is, indien hij dient terug te keren naar de Verenigde Staten.

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien hij dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law. "

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

"Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is en dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd en geschorst te worden.”

3.2.2. De Raad herhaalt dat de in de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bepalingen van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

In het bestreden bevel wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er gemotiveerd dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij de verwerende partij concretiseert dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat uit het bestreden bevel niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat zij op grond van ernstige medische redenen niet kan terugkeren naar de Verenigde Staten, dat een terugkeer naar haar land van herkomst ernstige consequenties zou meebrengen die een inbreuk zouden betekenen op artikel 3 van het EVRM, dat de verwerende partij onvoldoende een afweging heeft gemaakt van haar huidige situatie, dat niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt of een onderzoek is verricht naar haar situatie, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.2.4. en volgende, waaruit zal blijken dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij niet kan terugkeren naar Verenigde Staten om medische redenen, zodat de verwerende partij niet gehouden was hierover te motiveren en dit aldus niet uit het bestreden bevel diende te blijken.

De verzoekende partij kan voorts niet dienstig betogen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar medische toestand. De verzoekende partij diende immers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen. Uit het administratief dossier blijkt dat op dezelfde datum als deze van het bestreden bevel en door dezelfde gemachtigde ook een beslissing werd genomen over deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen en dat deze aanvraag geweigerd werd. De middelen uiteengezet in onderhavig beroep gericht tegen deze beslissing, de eerste bestreden beslissing, werden ongegrond bevonden zoals blijkt uit de bespreking onder punt 3.1. In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar een medisch advies van 21 september 2021 waarin wordt gesteld enerzijds dat uit de bij de aanvraag gevoegde medische getuigschriften blijkt dat de diagnose van CVA met sequellen en amyloïde angiopathie en de respectievelijke behandeling en opvolging ongewijzigd zijn ten aanzien van de medische attesten gevoegd bij de aanvraag van 11 maart 2020 en anderzijds dat er sprake is van aandoeningen die nieuwe elementen betreffen ten opzichte van de eerder ingediende aanvraag, doch dat deze aandoeningen niet kunnen weerhouden worden als actief en verder op te volgen, waardoor vastgesteld kan worden dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. In voormeld medisch advies van 21 september 2021 wordt de gezondheidssituatie van de verzoekende partij aldus onderzocht. In voormeld medisch advies wordt ook verwezen naar de aanvraag van 11 maart 2020 daar de diagnose van CVA met sequellen en amyloïde angiopathie en de respectievelijke behandeling en opvolging ongewijzigd zijn. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat naar aanleiding van deze aanvraag werd overgegaan tot het opstellen van een medisch advies op 3 april 2020 en het nemen van een beslissing op 7 april 2020 waarbij, betreffende de aandoeningen van de verzoekende partij na doorgemaakt CVA, werd geoordeeld dat niet langer blijkt dat de verzoekende partij *"lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit"* of dat zij *"lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederend behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft."* De verzoekende partij heeft tegen de beslissing van 7 april 2020 een beroep ingesteld. Bijgevolg zijn de motieven aangaande haar medische situatie de verzoekende partij bekend. De verzoekende partij toont niet aan dat uit het bestreden bevel nogmaals moest blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met en een afweging heeft gemaakt omtrent haar gezondheidstoestand.

Er blijkt dan ook duidelijk dat de gemachtigde met de gezondheidsproblemen van de verzoekende partij rekening heeft gehouden maar heeft geoordeeld dat deze een verwijdering naar haar herkomstland niet in de weg staat. Er blijkt ook dat de verzoekende partij bekend is met de motieven die aan deze afweging ten grondslag liggen. De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig betogen dat door enkel te stellen dat zij het grondgebied dient te verlaten wegens een gebrek aan een visum, de overheid faalt in haar motiveringsplicht, dat anders oordelen een uitholling betekent van de wet op de motiveringsplicht, dat zij op geen enkele manier kan nagaan op welke motieven de overheid haar beslissing heeft gestoeld en zij enkel kan vaststellen dat er op geen enkele manier rekening is gehouden met haar persoonlijke situatie en haar ernstige medische problematiek. De verzoekende partij verduidelijkt voorts niet met welke elementen van haar persoonlijke situatie, omtrent welke individuele feiten en belangen, behoudens haar gezondheidstoestand waarmee de verwerende partij aldus wel degelijk rekening heeft gehouden, de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden/geen onderzoek heeft gevoerd of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Zij toont dan ook geenszins aan dat de motiveringsplicht geschonden is doordat geen rekening werd gehouden met alle en het geheel van elementen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

3.2.3. De verzoekende partij bekritiseert de tweede bestreden beslissing inhoudelijk zodat ook dit middel dient te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel, zoals die beginselen werden uiteengezet in punt 3.1.3., worden onderzocht in het licht van de rechtsnormen en -beginselen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

3.2.4. De verzoekende partij stelt vooreerst dat de bestreden beslissing de beginselen van behoorlijk bestuur schendt alsook artikel 3 van het EVRM indien zij dient te keren naar de Verenigde Staten, dat de verwerende partij het dossier in zijn geheel dient te onderzoeken en rekening dient te houden met alle en met het geheel van de elementen, dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt met betrekking tot haar huidige situatie, dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt of een onderzoek is verricht naar haar situatie, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, dat op geen enkele manier rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie en haar ernstige medische problematiek, dat door na te laten het dossier grondig te bestuderen en een weloverwogen beslissing te nemen, de overheid niet enkel de motiveringsplicht schendt, doch ook een inbreuk begaat op artikel 3 van het EVRM en dat de bestreden beslissing geen enkele afweging maakt met betrekking tot de gevolgen die de beslissing met zich meebrengt voor haar fysieke integriteit. Voorts betoogt de verzoekende partij dat zij in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht zal komen, in de eerste plaats omdat haar medische problemen dermate ernstig zijn, maar tevens omdat de medische gezondheidszorgen en de beschikbaarheid van de nodige medicatie onbetaalbaar en dus niet toegankelijk zijn voor haar in haar land van herkomst, dat gelet op haar aandoening en het gebrek aan gespecialiseerde hulp, zij tevens niet in staat is om verre reizen te maken, dat bij stopzetting van de behandeling, dit zeer nefaste gevolgen zal hebben, dat ook dient opgemerkt te worden dat zij geen familie of vrienden in haar land van herkomst heeft die haar op een degelijke manier kunnen opvangen en steunen, dat zij volledig op zichzelf zou aangewezen zijn en dat gezien haar immobiliteit mantelzorg en steun onontbeerlijk zijn, dat de verwerende partij heeft nagelaten de situatie in haar land van herkomst afdoende te onderzoeken naar aanleiding van de aandoening. De verzoekende partij wijst erop dat, conform rechtspraak van de Raad van State, de bevoegde diensten de situatie in het land van herkomst dienen te onderzoeken op het moment dat zij de beslissing nemen en dat de verwerende partij weigert dit te doen, dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden wordt door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM indien zij dient terug te keren, dat dit versterkt wordt door het feit dat zij ernstig ziek is en zij een regularisatieaanvraag indiende op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot behandeling in de

Verenigde Staten en het risico op een mensonterende situatie, dat reeds verwezen werd naar het gebrek van motivering, maar hierdoor ook een ernstig gebrek is aan adequaat onderzoek dat door de overheid had moeten gevoerd worden naar haar individuele situatie, dat deze wel degelijk erbarmelijk is indien zij dient terug te keren, dat zij nood heeft aan behandeling die zij in de Verenigde Staten niet zal kunnen krijgen, dat zij ernstig ziek is en haar toestand verslechterd is, dat indien de behandeling wordt stopgezet haar toestand dramatisch zal verslechteren, dat geen behandeling zal leiden tot haar dood, dat de behandelende arts hierover zeer formeel is, dat haar medisch probleem ernstig is en de gezondheidszorgen in de Verenigde Staten voor haar specifieke situatie niet afdoende zijn om het gevaar voor haar leven te vermijden, dat zij bij een terugkeer een onmenselijk of vernederende behandeling riskeert omwille van haar verschillende aandoeningen, dat zij in behandeling is en onder nauwgezette controle staat wegens deze aandoeningen, waarvoor de zorgen in de Verenigde Staten niet voldoende kwaliteit bieden of waartoe zij geen toegang heeft. De verzoekende partij wijst voorts op rechtspraak van de Raad waaruit blijkt dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling is in het herkomstland ook al is de ziekte niet levensbedreigend, en betoogt dat uit voorgaande zeer duidelijk blijkt dat haar fysieke integriteit in gevaar is indien zij dient terug te keren naar de Verenigde Staten, dat men bijgevolg de situatie in het land van herkomst dient te onderzoeken, dat dit het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt, dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) zich hierover reeds uitsprak en de Raad zich daarbij aansloot, dat dit *in casu* het geval is en haar veiligheid dient gegarandeerd te worden.

3.2.5. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.2.6. Door louter voor te houden dat zij niet kan terugkeren naar de Verenigde Staten, verliest de verzoekende partij uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. Door louter voor te houden dat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie brengt de verzoekende partij geen concrete feiten aan.

De Raad merkt voorts op dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij omwille van haar aandoeningen reeds werd beoordeeld naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De Raad wijst er in dit verband op dat uit punt 3.1. blijkt dat de verzoekende partij geen gegronde middel heeft aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing. Ook blijkt uit punt 3.1. dat betreffende de oogaandoening, het blefarospasme, de fractuur van femurhals met een grindlestone ingreep en een onderzoek naar dementie, door de ambtenaar-geneesheer, hierin gevolgd door de verwerende partij, werd geoordeeld op 27 september 2021 dat deze aandoeningen niet actief en niet verder op te volgen zijn. Gezien uit de voorliggende medische stukken niet bleek dat de verzoekende partij bij het teruggaan naar haar land van herkomst nog enige medische behandeling behoeft voor deze aandoeningen, zonder dewelke zij een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, diende de ambtenaar-geneesheer geen onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van enige behandeling in het land van herkomst. Uit punt 3.1. blijkt verder dat betreffende de aandoening CVA met sequelen en amyloïde angiopathie en de respectievelijke behandeling en opvolging werd geoordeeld dat deze elementen reeds voorlagen bij de aanvraag van 11 maart 2021 en ongewijzigd zijn, dat geen gunstig gevolg werd gegeven aan de verleningsaanvraag van 11 maart 2020, reden waarom de verzoekende partij niet werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk en dat er reeds over het al dan niet bestaan van een reëel risico voor haar leven en fysieke integriteit of van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, werd geoordeeld in het medisch attest van 3 april 2020 en de beslissing van 7 april 2020.

3.2.7. De Raad stelt daarnaast vast dat de verzoekende partij in het middel gericht tegen het bestreden bevel niet verduidelijkt welke aandoeeningen zij beoogt wanneer zij stelt dat zij ernstig ziek is. Zij wijst enkel concreet op haar immobiliteit en haar nood aan mantelzorg en steun. Hieromtrent stelt de Raad vast dat een onderzoek naar deze gezondheidstoestand en de nodige behandeling, zorgen en opvolging geschiedde door de verwerende partij op 7 april 2020 en dat op 27 september 2021 geoordeeld werd dat de elementen betreffende de voormelde gezondheidstoestand ongewijzigd zijn. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij, voor het nemen van het bestreden bevel geen onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar de Verenigde Staten. De verzoekende partij herhaalt in wezen de elementen die zij aanhaalde bij haar aanvragen om medische regularisatie en haar kritiek op de eerste bestreden beslissing, die, zoals blijkt uit punt 3.1., niet gegrond werd bevonden, doch toont hiermee geenszins aan dat, niettegenstaande geen machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kon worden toegekend omwille van voormelde aandoening en behandelingen, het bestreden bevel een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt.

3.2.8. Hoewel de verzoekende partij voorts in de uiteenzetting van haar middel niet concretiseert omwille van welke aandoening zij, bij een terugkeer naar het land van herkomst, een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, en naar welke omstandigheden die betrekking hebben op haar persoonlijke situatie de verwerende partij ten onrechte geen onderzoek heeft gedaan voor het nemen van het bestreden bevel, kan er van uitgegaan worden dat de verzoekende partij doelt op de aandoeeningen die blijken uit de aanvraag van 19 augustus 2021 en de elementen die blijken uit de door haar bij haar verzoekschrift gevoegde stukken.

3.2.8.1. In zoverre de verzoekende partij in haar betoog zou doelen op de 'nieuwe' aandoeeningen die bleken uit de medische getuigschriften voorgelegd naar aanleiding van haar aanvraag van 19 augustus 2021, meer bepaald de oogaandoening, het blefarospasme, de fractuur van femurhals met een grindstone ingreep en een onderzoek naar dementie, stelt de Raad vast dat de ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat deze niet actief en niet verder op te volgen zijn. In dit licht kan de verzoekende partij dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat er sprake is van een ernstige gezondheidstoestand waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Zij toont, gelet op het feit dat uit de door haar voorgelegde stukken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen niet bleek dat de aandoeeningen actief en verder op te volgen waren, niet aan dat verwerende partij ten onrechte, in de beslissing betreffende haar medische regularisatieaanvraag, heeft geoordeeld dat er kennelijk geen sprake was van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Gelet op het feit dat de verwerende partij reeds heeft geoordeeld op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel of de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, met name in de eerste bestreden beslissing, blijkt aldus wel dat zij rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. De Raad ziet niet in wat de meerwaarde zou zijn van de herhaling van de motieven in het bestreden bevel dat dezelfde dag werd genomen.

In zoverre de verzoekende partij zou wensen te wijzen op de bevindingen van de behandelende arts zoals die blijken uit de stukken gevoegd aan het verzoekschrift, blijkt dat deze bevindingen of niet werden aangevoerd in het kader van de medische regularisatieaanvraag van 19 augustus 2021 of dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat niet blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening kon houden. Het komt de Raad bovendien niet kennelijk onredelijk voor wanneer een zeer recente aanvraag op grond van medische elementen voorligt, en gelet op het feit dat het de verzoekende partij bij het indienen van een dergelijke aanvraag toekomt deze te actualiseren indien er zich nieuwe relevante elementen aandienen, indien betreffende deze aanvraag een beslissing werd genomen die de medische elementen in ogenschouw neemt, niet opnieuw over te gaan tot een onderzoek van de gezondheidstoestand van de verzoekende partij in het bevel om het grondgebied te verlaten dat genomen wordt op dezelfde dag als de beslissing betreffende de medische regularisatieaanvraag.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet toelicht uit welke elementen die blijken uit de door haar bij haar verzoekschrift gevoegde stukken zou dienen te blijken dat zij omwille van deze aandoeeningen en de behandelingen die zij hiervoor nodig heeft een risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer. De Raad stelt vast dat verklaard wordt in

een e-mail van 28 oktober 2021 dat bleforospasme een actief probleem is en er sprake is van een progressief dementieel beeld, doch dat deze bevindingen dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat niet blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening kon houden en evenmin blijkt dat er op het ogenblik van het bestreden bevel sprake was van nieuwe elementen die nog dienden beoordeeld te worden in het licht van artikel 3 van het EVRM. In een medisch verslag van 16 september 2021, en aldus voor het nemen van de bestreden beslissing, wordt betreffende 'nieuwe' aandoeningen gesteld dat het biomerkerprofiel niet passend is bij AD en dat dementie van het non-AD type niet uitgesloten is, doch worden geen vaststellingen gedaan waaruit blijkt dat er wel degelijk sprake is van dementie. Verder wordt in voormeld verslag gesteld dat er een psychische problematiek is, dat de bleforaspassen en spraak veel beter zijn en er sprake is van atrofie en krachtverlies in het linkerhand, parkinsonisme, anorexie en potomanie, doch wordt niet toegelicht, noch in voormeld medisch verslag, noch door de verzoekende partij in het verzoekschrift, dat omwille van deze aandoeningen de verzoekende partij het risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, noch dat deze aandoeningen dermate zijn dat ze levensbedreigend zijn of dat ze een behandeling behoeven die niet beschikbaar en/of toegankelijk is in het land waarnaar de verzoekende partij kan worden teruggeleid.

3.2.8.2. Betreffende de aandoening die reeds ter beoordeling voorlag op 11 maart 2020, kan aldus vastgesteld worden dat betreffende deze aandoening geoordeeld werd dat er geen nieuwe elementen voorliggen, wat door de verzoekende partij, ter gelegenheid van het middel vermeld in punt 3.1., niet dienstig wordt betwist. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat het risico voor haar leven en fysieke integriteit en het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, en de beschikbaarheid en toegankelijkheid in het land van herkomst van de vereiste medicatie, behandeling en opvolging, omwille van voormelde aandoening, onderzocht werd naar aanleiding van de aanvraag van 11 maart 2020 om verlenging van de machtiging tot verblijf op medische gronden. Er werd over de gegrondheid van deze aanvraag en het al dan niet bestaan van een reëel risico voor haar leven en fysieke integriteit of van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, geoordeeld in het medisch attest van 3 april 2020 en de beslissing van 7 april 2020. De Raad verwierp overigens het beroep tegen deze beslissing bij arrest nr. 244 564 van 23 november 2020 en er kan worden gewezen op de kracht van gewijsde ervan.

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat er door de verwerende partij geen onderzoek of afweging is gebeurd. De kritiek van de verzoekende partij die betrekking heeft op de mogelijkheid tot reizen en op het onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid in het land van herkomst, is gericht tegen het medisch advies van 3 april 2020 en de beslissing van 7 april 2020 en niet tegen de *in casu* bestreden beslissingen en medisch advies van 21 september 2021. Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer op 21 september 2021 en in navolging hiervan de verwerende partij op 27 september 2021 terecht geoordeeld hebben dat geen nieuwe elementen voorliggen betreffende deze diagnose, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan, toont zij niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel sprake is van andere specifieke nieuwe gezondheidsproblemen waarover de verwerende partij nog had moeten motiveren en die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Uit het administratief dossier blijkt evenmin het bestaan van andere elementen die nog niet zouden zijn beoordeeld.

In zoverre de verzoekende partij zou wensen te wijzen op de bevindingen van de behandelende arts betreffende nieuwe CVA, blijkt dat deze bevindingen dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat niet blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening kon houden en evenmin blijkt dat er op het ogenblik van het bestreden bevel sprake was van nieuwe elementen die nog dienden beoordeeld te worden in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel niet langer kon vertrouwen op de reeds gemaakte beoordeling van de gevolgen voor de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bij een terugkeer naar het land van herkomst in het medisch advies van 3 april 2020 en de beslissing van 7 april 2020, en gehouden was over te gaan tot een nieuwe beoordeling van de situatie in het land van herkomst op het moment dat zij het bestreden bevel nam. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat het haar niet mogelijk was om bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 19 augustus 2021 nieuwe elementen betreffende de situatie in het land van herkomst te voegen wanneer zij van mening was dat deze toestand dermate gewijzigd was

dat het onderzoek van april 2020 niet langer actueel of niet langer conform artikel 3 van het EVRM was. Daarnaast dient nog vastgesteld te worden dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de situatie in het land van herkomst gewijzigd is sinds de beoordeling op 3 en 7 april 2020, zodat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar betoog dat de bevoegde diensten de situatie in het land van herkomst dienen te onderzoeken op het moment dat zij de beslissing nemen en dat de verwerende partij weigert dit te doen.

3.2.9. De Raad wijst er verder nog op dat het EHRM reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip "uitzonderlijke gevallen" werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: "183. *The Court considers that the "other very exceptional cases" within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*" (Het Hof oordeelt dat onder "andere zeer uitzonderlijke gevallen" zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)

In casu toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie met haar eerder vaag en theoretisch betoog in het middel gericht tegen het bestreden bevel, evenwel niet aan, dit temeer in het licht van de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer van 3 april 2020 en 21 september 2021.

Betreffende de verwijzing naar rechtspraak van de Raad, merkt de Raad op dat zijn arresten geen precedentenwerking hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar zij verwijst en waaruit geciteerd wordt, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Nog minder toont zij door louter te verwijzen naar rechtspraak van de Raad in andere dossiers aan dat haar fysieke integriteit in gevaar is bij een terugkeer naar de Verenigde Staten.

De verzoekende partij kan niet dienstig stellen dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt met betrekking tot haar huidige situatie, dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier grondig onderzocht is alvorens de beslissing werd genomen en dat de verwerende partij flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM indien zij dient terug te keren.

Nu de verzoekende partij geenszins aantoonde dat haar fysieke integriteit in gevaar is indien zij dient terug te keren naar de Verenigde Staten, maakt zij met die loutere bewering evenmin een schending van het rechtzekerheidsbeginsel aannemelijk. In de mate dat zij stelt dat haar veiligheid dient gegarandeerd te worden, maakt zij geenszins aannemelijk dat haar veiligheid niet gegarandeerd is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.10. De verzoekende partij beroept zich tot slot nog op een schending van de hoorplicht en verduidelijkt dat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel eveneens blijkt uit het feit dat zij nooit gehoord is geweest voor haar het bevel werd afgeleverd, waarbij zij uiteenzet waarom volgens haar de hoorplicht *in casu* van toepassing is, dat de verwerende partij haar de mogelijkheid diende te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten, dat zij in de mogelijkheid diende te worden gesteld haar standpunt uiteen te zetten over de wettigheid van

haar verblijf, de eventuele toepassing van de uitzonderingen op het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en de modaliteiten van haar terugkeer. Zij wijst ook op de artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en stelt dat het hoorrecht en de rechten van verdediging geen lege dozen zijn die enkel en alleen een loutere formaliteit uitmaken, dat het principes zijn die een duidelijk doel voor ogen hebben, dat het haar in staat moet stellen haar standpunt kenbaar te maken, eventuele vergissingen te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren, dat ook de terugkeerrichtlijn duidelijk voorschrijft dat bij het nemen van een besluit rekening dient gehouden te worden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd en dat dergelijke beslissing inhoudt dat zij het grondgebied dient te verlaten.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Ook betreffende het wijzen op het recht om gehoord te worden als een algemeen rechtsbeginsel in de interne rechtsorde, benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van het jegens haar getroffen bestreden bevel. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij dergelijke informatie kon verschaffen. De Raad kan immers niet anders dan vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot een aantal theoretische beschouwingen en een algemeen betoog dat de tweede bestreden beslissing geen enkele afweging maakt met betrekking tot de gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt voor haar fysieke integriteit en dat rekening dient gehouden te worden met haar medische gezondheidssituatie. Echter blijkt uit hetgeen uiteengezet werd in punt 3.2.4. en volgende dat voornoemde afweging reeds werd gemaakt door de verwerende partij ter gelegenheid van haar medische regularisatieaanvragen van 11 maart 2020 en 19 augustus 2021 alsook dat de verzoekende partij niets concreet aanbrengt dat erop zou kunnen wijzen dat zij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die de verwerende partij nog niet gekend waren op het ogenblik van het bestreden bevel, die na een individueel onderzoek het afleveren van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. In die omstandigheden kan de verzoekende partij zich niet op dienstige wijze beroepen op de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Een schending van het recht om gehoord te worden en de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging wordt niet aangetoond.

3.2.11. Gelet op het voorgaande en daar de verzoekende partij geenszins betwist dat conform artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingswet een bevel om het grondgebied kan worden opgelegd aan de vreemdeling die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten noch dat zij niet in het bezit is van een geldig visum, maakt zij geenszins aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing onterecht werd genomen.

3.2.12. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens haar aanvraag niet correct heeft beoordeeld en onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen noch dat de tweede bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met *“alle en het geheel van elementen”*.

3.2.13. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.14. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER